

Kristina Ohlsson

Engelbewaarders

the house of books

Oorspronkelijke titel

Ånglavakter

Uitgave

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Kristina Ohlsson 2011

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen en Ron Bezemer

Vertaling

Ron Bezemer

Omslagontwerp

Wil Immink

Omslagfoto

Robert Jones/Arcangel Images/HH

Foto auteur

© Anna-Lena Ahlström

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3502 6

ISBN 978 90 443 3578 1 (e-book)

D/2012/8899/121

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

IN HET BEGIN

Première

ALS DE FILM begint heeft ze er geen idee van wat ze te zien zal krijgen. Ook weet ze niet welke verwoestende gevolgen de film, en de beslissingen die ze na het zien ervan zal nemen, voor de rest van haar leven zullen hebben.

Ze heeft de projector op de salontafel gezet en de lens op het filmscherm gericht dat ze in allerijl uit de schuur heeft gehaald en dat nu midden in de kamer op de vloer staat. Om het beeld uit de projector recht op het scherm te krijgen heeft ze onder het voorste deel een boek gelegd. Het is Ira Levins roman *Een kus voor je sterft*. Ze heeft het boek als kerstcadeau van een vriendin gekregen en ze heeft het nog steeds niet durven lezen.

Het ratelende geluid waarmee de projector de film op zijn spoel draait klinkt als hagel tegen een raam. Het licht in de kamer is uit en ze is alleen thuis. Ze kan niet uitleggen waarom de film haar direct zo nieuwsgierig heeft gemaakt.

Misschien omdat ze zich niet kan herinneren hem ooit eerder te hebben gezien. Of omdat ze voelt dat er een reden moet zijn geweest waarom hij voor haar verborgen is gehouden.

De eerste beelden op de film zijn van een kamer waarvan ze zeker weet dat ze hem eerder heeft gezien. Het licht is er diffuus en het beeld is onscherp. Iemand heeft voor alle ramen lappen opgehangen, maar toch dringt er wat daglicht binnen. Er zijn veel ramen, hoge vensters die helemaal tot het plafond lijken te reiken. De film gaat verder, het beeld wordt scherper. Er gaat een deur open, waarna zich een jonge vrouw vertoont. Op de drempel aarzelt ze, ze ziet eruit alsof ze iets wil gaan zeggen. Ze kijkt onderzoekend in de richting van de camera en glimlacht. Het beeld gaat licht op en neer en het is duidelijk dat de camera niet op een statief staat. Iemand houdt hem in zijn hand.

De vrouw loopt de kamer in en doet de deur achter zich dicht.

Wanneer ze de deur ziet dichtgaan, beseft ze waar de film is opgenomen. In het tuinhuis van haar ouders. Zonder te weten waarom wordt ze bang. Ze wil de projector uitzetten, maar kan het niet.

Dan gaat de deur van het tuinhuis opnieuw open en komt er een gemaskeerde man binnen. Hij heeft een bijl in zijn hand. Als de jonge vrouw hem ziet, slaakt ze een kreet en loopt achteruit. Ze raakt met haar rug een van de

lappen die voor de ramen hangen en de man grijpt haar vast zodat ze niet door het glas naar buiten kan vallen. Hij trekt haar naar het midden van de kamer, de camera trilt een beetje.

Daarna volgen er beelden die ze niet kan bevatten. De man zwiept zijn bijl tegen de borst van de vrouw. Eén keer, twee keer. Eén keer tegen haar hoofd. Hij gaat verder met een mes en – o, god – algauw ligt ze levenloos op de vloer. Het duurt één, twee, drie seconden en dan is de film afgelopen. De projector ratelt ongeduldig door, wacht op het moment dat ze de lamp zal uitzetten en de film zal terugdraaien.

Ze is er niet toe in staat. Haar lege blik rust op het filmdoek. Wat heeft ze nou precies gezien? Uiteindelijk zet ze met verkrampte vingers het licht van de projector uit. Spoelt de film terug. Speelt hem opnieuw af. En nog een keer.

Ze is er niet zeker van of het geen fake is, maar in feite maakt dat niets uit. De inhoud is weezinwekkend en al vanaf de tweede keer dat ze de film draait, heeft ze de man achter het masker herkend. Wanneer is die film opgenomen? Wie is die vrouw? En waar waren haar ouders op het moment dat iemand hun tuinhuis in gebruik nam, voor alle ramen lappen hing en er een film vol afgrijselijk geweld opnam?

Het duurt tot de avond voor ze een beslissing neemt. Ze heeft meer vragen dan antwoorden, maar dat heeft geen invloed op haar daadkracht. Op het moment dat hij zijn sleutel in het slot steekt en ‘hallo, lieveling’ roept, staat haar besluit vast.

Nooit zal zij meer iemands lieveling zijn.

En haar kind zal nooit een vader hebben.

HEDEN

2009

CITAAT UIT HET GETUIGENVERHOOR VAN ALEX RECHT,
1 MEI 2009

*'Ik werk al meer dan mijn halve leven als politieman. Dit is absoluut de
walgelijkste zaak waar ik mee te maken heb gehad. Het is een nachtmerrie,
een inferno. Een eng sprookje dat in alle opzichten slecht afloopt.'*

DINSDAG

1

DE ZON WAS nog maar nauwelijks een uur op toen Jörgen voor het eerst van zijn leven een dode zag. De vele sneeuw van afgelopen winter en alle regen in dit voorjaar hadden de aarde zacht en modderig gemaakt en het waterniveau in de meren en rivieren doen stijgen. Met vereende krachten hadden weer en wind zich laag na laag door de aarde gewerkt die de dode bedekte en ten slotte was in de grond tussen de stenen en bomen een grote krater ontstaan.

Toch was ze nog niet echt zichtbaar. Uiteindelijk werd haar lichaam uitgegraven door de hond.

‘Kom, Svante.’

Hij had altijd moeite duidelijk te zijn, hij kon geen respect afdwingen. Zijn chef had hem daar al tijdens ontelbare functioneringsgesprekken op gewezen en zijn vrouw was vooral om die reden bij hem weggegaan.

‘Jij maakt jezelf altijd zo klein dat je onzichtbaar wordt,’ had ze tegen hem gezegd op de avond dat ze was vertrokken.

En nu liep hij in een bos dat hij niet kende, met een hond die niet van hem was. Zijn zus had erop gestaan dat hij in haar huis zou logeren als hij op Svante paste. Het ging maar om een week en wat kon het Jörgen nu schelen waar hij woonde. Het was toch voor kort.

Ze had ongelijk, dat voelde Jörgen in zijn hele lijf. Het was wel degelijk belangrijk waar je woonde. Noch hijzelf, noch Svante leek blij met deze regeling.

Tussen de takken van de bomen vielen zwakke zonnestralen die de open plekken tussen de vochtige stammen in een gouden licht zetten. Stil en vredig. Het enige wat stoorde was Svantes onophoudelijke gegrAAF in de berg aarde. Het dier sloeg zijn voorpoten als trommelstokken tegen de grond. De aarde vloog alle kanten op.

‘Kom hier,’ probeerde Jörgen weer.

Deze keer klonk zijn stem iets strenger. Maar de hond was doof voor zijn smeekbede en begon te janken. Van enthousiasme, uit frustratie. Jörgen slaakte een zucht. Moeizaam liep hij door het mulle zand naar de hond en klopte hem onhandig op zijn rug.

‘Luister, Svante, we moeten nu echt naar huis. We zijn hier gisteren ook al geweest en morgen kunnen we hier weer naartoe.’

Hij hoorde hoe hij klonk. Alsof hij het tegen een klein kind had. Maar Svante was geen kind. Het was een bijna dertig kilo zware herdershond die de geur had opgesnoven van iets wat aanzienlijk interessanter was dan de vermoeide broer van zijn bazin die naast hem stond te stampvoeten in het zand.

Jörgen stak opnieuw zijn hand uit, deze keer om de hond aan te lijnen. Ze moesten nu naar huis, ook als hij Svante daarvoor de hele weg terug zou moeten trekken.

‘Je moet hem laten zien wie de baas is,’ had zijn zus gezegd. ‘Je moet duidelijk zijn.’

Jörgen schrok van het gekwetter van vogels en hij dwaalde met onzekere blik tussen de bomen. Hij werd overmand door een plotseling opkomende ongerustheid dat er iemand anders in de buurt was.

Met één klik was Svante aangelijnd en op hetzelfde ogenblik dat Jörgen aanstalten maakte voor het laatste gevecht om Svante mee naar huis te krijgen, zag hij de plastic zak die door al het gegraveerde gedeeltelijk tevoorschijn was gekomen. De hond had een hoek van de zak in zijn bek en zijn tanden beten dwars door het zwarte plastic. Hij beet en trok, waarna een groot deel van de zak uit de grond naar boven kwam.

Een lichaam?

Lag er een dode onder de grond?

‘Svante, los!’ schreeuwde Jörgen.

De hond liet onmiddellijk los en liep achteruit. Voor de eerste en enige keer gehoorzaamde hij zijn tijdelijke baasje.

GETUIGENVERHOOR VAN FREDRIKA BERGMAN, 2 MEI 2009
13.15 UUR (bandopname)

Aanwezig: Urban S, Roger M (verhoorleiders één en twee). Fredrika Bergman (getuige).

Urban: Kun je ons iets vertellen over de gebeurtenissen die op 30 april laat in de middag op het eiland Storholmen hebben plaatsgevonden?

Fredrika: Nee.

(De getuige kijkt geïrriteerd)

Urban: Nee? Oké, waarom niet?

Fredrika: Ik was er niet bij betrokken.

Roger: Maar je kunt ons toch wel iets over de achtergrond vertellen?

(Stilte)

Urban: Weigeren om in deze zaak met ons samen te werken is een strafbaar feit, Fredrika.

(Stilte)

Roger: We weten immers alles al. Althans, dat vermoeden we.

Fredrika: Waar hebben jullie mij dan nog voor nodig?

Urban: Tja, vermoedens, daar hebben we bij een politieonderzoek niet zoveel aan. En Peder Rydh is een collega van ons alle drie. Als er verzachtende omstandigheden zijn, zouden we dat erg graag weten. Nu.

Roger: Je hebt de afgelopen weken een afschuwelijke tijd doorgemaakt, dat weten we. Je man is aangehouden en je dochter...

Fredrika: We zijn niet getrouwd.

Roger: Pardon?

Fredrika: Spencer en ik zijn niet getrouwd.

Urban: Dat kan me niet verdommen, deze zaak is al lastig genoeg en...

Fredrika: Jullie zijn verdomme niet goed snik. Verzachtende omstandigheden... Hoeveel hebben jullie er nodig? Jimmy, zijn broer, is dood. Snap je?

(Pauze)

Roger: We weten dat Peders broer dood is. We weten ook dat Peder in een gevaarlijke situatie verzeild was geraakt. Maar er was versterking onderweg en niets wijst erop dat hij de zaak niet onder controle had. Dus waarom heeft hij dan toch geschoten?

(De getuige huilt)

Roger: Kun je ons niet gewoon het hele verhaal vertellen, van begin tot eind?

Fredrika: Maar jullie weten toch alles al.

Urban: Niet alles, Fredrika. Anders hadden we hier niet gezeten.

Fredrika: Waar willen jullie dat ik begin?

Urban: Bij het begin.

Fredrika: Bij het moment dat Rebecca Trolle werd gevonden?

Urban: Ja, dat lijkt me een goed begin.

(Stilte)

Fredrika: Oké, dan begin ik daar.